

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 279 ■ 14 Nisan 2007 ■ 1 YTL

Seçilmişleri meşru görmeyenler darbeden yanadır

CUMHURBAŞKANINI DARBECİLER DEĞİL

Cumhurbaşkanı halk seçmeli

Gazetenin manşetindeki ifade bugün içinde bulunduğumuz koşullardan ve yasal nedenlerden dolayı doğru. Bugün önümüzde tehdit oluşturan şey askerinin siyasete müdahalesi. Hem ordu, hem her türden milliyetçi cumhurbaşkanı bu meclisin seçmesine karşı çıkıyor. Neredeyse 'cumhurbaşkanı asker atasın' diyecekler. Askeri darbe tehditlerine karşı ve var olan yasal düzenlemelerden dolayı, bugün için parlamentonun seçmesini savunmak zorundayız.

Ancak gerçek bir demokraside cumhurbaşkanı halk seçmelidir. Meclise yoladığımız milletvekillerini ne yazık ki görevden alma hakkımız yok. Pratiğinden memnun olmadığımız bir meclisin bir de onca yetkiye sahip cumhurbaşkanlığı kurumunu seçmesine izin veremeyiz.

Milletvekilleri çeşitli eğilimlerin temsilcileri olabilir. Ama cumhurbaşkanı ülkede yaşayan herkesin temsilcisi olmak zorundadır. Bu yüzden de herkesin onayına sunulmalıdır.

PARLAMENTO SEÇECEK

Milliyetçilik, ulusalcılık, vatanseverlik, yurtseverlik adlarıyla, aslında hepsi aynı olup farklılıklarını vurgulayan bütün darbe yanlıları cumhurbaşkanlığı seçimlerini bahane ederek bir kriz yaratmak peşindedir.

Her gün milliyetçi-laik cephenin sözcüsü bir grup ortaya çıkıp cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili bir şeyler yumurtluyor. Bir gün CHP lideri Baykal çıkıp çatıyor AKP'ye, ertesi gün Genelkurmay; bir sonraki gün YÖK rektörleri seçimi meşru saymadığını söylüyor, hemen ardından vatanseverler hesap soracaklarını duyuruyor. Genelkurmay'ın desteğini

arkasına aldığından emin olan her milliyetçi grup kraldan daha kralcı açıklamalar yapıyor. Halkın seçtiği iktidar partisini meşru görmeyenler ordunun atadıklarını meşru görüp açtıkları darbe çağrıları yapıyor. Kulaklarını halkın taleplerine kapamış olanların kulaklarını postal rap rapları sağır etmiş

durumda. Ama hepsinin hevesleri kursaklarında kalacak. Darbe şaşakçıları bu kez umduklarını bulamayacak. Cumhurbaşkanını atanmışlar değil seçilmişler seçecek. Askerin değil halkın icazetini alanlar, darbeden değil özgürlüklerden yana olanlar kazanacak.

Bağımsız adaylar Sokakta olmadan kazanamayız

Seçimlere rekabet halinde değil işbirliği yaparak; parti ve sendika bürolarında tartışılan ittifaklar çerçevesinde değil, sokak aktivizmi çerçevesinde hazırlanır-sak kazanırız

Sayfa: 4-5

Dünyayı değiştirecek güç kim?

Küresel kapitalizm, dünyayı küçük bir köye dönüştürürken, ulus-devletleri aşan tek güç uluslararası işçi sınıfı. Açık ki savaşlara son vermek ve küresel ısınmayı durdurmak bu gücün tavrı olmasıyla mümkün

Sayfa: 6

Kahire Konferansı Emperyalizme karşı direnişe çağrı

Herkes tarafından vurgulanan ortak nokta, hepimizin farklı ideolojik arka planlara sahip olduğumuz, ancak Amerikan emperyalizmine ve siyonizme karşı birlikte mücadele etmemiz gerektiği idi.

Sayfa: 7

Küresel ısınmayı durdurmak için 28 NİSAN'DA KADIKÖY'DE

Küresel Eylem Grubu (KEG) 28 Nisan'da İstanbul Kadıköy İskele meydanında yapılacak olan Başka bir enerji mümkün mitinginin hazırlıklarına başladı. Okullarda toplantılar, çeşitli şehir ve ilçelerde konserler örgütleniyor.

21 Nisan'da Kadıköy Beşiktaş İskelesi önünde tüm gün sürecektir bir İklim Şenliği yapılacaktır. Bir gün boyunca Kadıköy iskele meydanında küresel ısınmayı destekleyen kurumların küresel ısınmayı teşhir eden

ve mitinge çağıran rengârenk standları, konserler ve sergilerimizle talebimizi yine eğlence ve sanat ile birleştirerek teşhir edeceğiz ve hükümete Kyoto'yu imzala diye haykıracağız.

Türkiye'nin onlarca yerinden gelecek binlerce kişi ile 28 Nisan'da Başka Bir Enerji Mümkün talebi ile alanlarda olacak ve başka bir dünyaya giderken kocaman bir adım daha atmış olacağız.

Siz de katılın!

DTCF öğrencileri: 28 Nisan'da Kadıköy'deyiz

6 Nisan'da Ankara Üniversitesi DTCF'de KEG söylesisi gerçekleşti.

Doğan Tarkan'ın konuşmacı olarak katıldığı "Küresel ısınmaya karşı ne yapabiliriz?" başlıklı söyleside kapitalizmin insanlığı ve yeryüzündeki diğer canlıları sürüklediği felaket tartışıldı.

Tarkan, küresel tehdidin boyutlarını sergilerken KEG'nin neden "Türkiye Kyoto'yu İmzala" talebinin ilerletildiğini de açıkladı. Toplantı 28 Nisan'da Kadıköy'deki büyük buluşmaya katılma çağrısıyla sonlandı.

Kardeş olamazsınız

Türkiye'deki bir çok şehir dünyanın başka şehirleriyle kardeş şehirlere çalışır. Böyle bir şey gerçekleştiğinde medyada önemli bir yer alır. Dünyanın başka şehirleriyle kardeş şehirlere olma çabası güzel bir şey. Kardeşlik sonuç olarak kendinde bir üstünlük ya da ayrımcılık görmeyen bir olgu.

Ama bugün Türkiye sınırları içinde iki ilçe kardeş şehir olmaya çalışsınca işler değişiyor. Artvin'e bağlı Hopa ve Diyarbakır'a bağlı Kayapınar İlçe belediye meclisleri iki ilçenin kardeş şehir olmasını kararlaştırıyorlar. Ama kendini seçilmişlerin üzerinde gören atanmış kaymakam (Hopa Kaymakamı) bu duruma karşı çıkıyor. Sonuçta bürokrasi iki ilçenin kardeş şehir projesine son veriyor.

Son verenler elbetteki Karadeniz'de milliyetçi çeteleşmeye göz yumanlar. Haber Diyarbakır Kayapınar Belediye Başkanı Zülküf Karatekin'in söyledikleriyle bitirelim "Karadeniz'de bazı çevreler şovenizm ve gerginlikten besleniyor. Biz ise Karadeniz ile Güneydoğu'nun birbirini tanımamasını istiyoruz. Biz, bu ülkede barış, kardeşlik ve farklı kültürlerin bir arada yaşamasını sürdürüreceğiz"

Abone olabilirsiniz
0536-335 10 19

Türkiye, Afganistan'da işgal komutanlığını üstlendi

Evinize geri dönün!

Türkiye geçen hafta NATO'nun Kabil Komutanlığı'nı üstlendi. Bir yıldır NATO'nun 'daha fazla asker gönderin, komutada yer alın' taleplerine karşı çıkan genelkurmay şimdi üçüncü kez işgal komutanlığını alıyor 7 Eylül 2006'da NATO'nun taleplerini değerlendiren **Yaşar Büyükanıt** başka türlü konuşuyordu. Türkiye'nin daha önce Afganistan'da görev yapan

ISAF'ın komutasını iki kez üstlendiğini ve halen de Kabil Bölge Komutanlığı bünyesindeki faaliyetlere destek verildiğini anımsatan **Büyükanıt**, şöyle devam etmişti: "Ancak, tekrar ediyorum, terörle mücadele için bir tek asker bile Afganistan'a gidemez. Böyle bir şey olmaz. Buna da gerek yok." Ancak tarihler 7 Nisan 2007'yi gösterdiğinde tam tersi oldu. Direnişçilerin

Afganistan'ın üçte ikisini kontrol altında tuttukları bilgisi, her gün ölüm haberleri gelen NATO askerleriyle doğrulanıyor. 36 bin kişilik NATO gücü Afgan direnişçiler karşısında bataklıkla gömülürken, Türkiye'nin asker sayısını artırıp yeniden komutanlığı üstlenmesi 'barışçıl, insani' bir görev olarak yutturulamaz. Bugüne kadar direniş hareketiyle karşı karşıya gelmeyen

Türk ordusu, doğrudan çatışmanın içine çekilebilir. Generaller için ölen tek bir askerın ya da binlerce Afgan'ın hayatı önemli değil. Önemli olan ABD'nin ne istediği. Afganistan'daki işgal suçunu işleyen Türk ordusu, 'insani yardım' gerekçesiyle bulunduğu Lübnan'da benzer suçları işleyecek mi? Engellemek, savaş karıştırlarının işi, 'evinize geri dönün' çağrısını yükseltelim.

Eğitimciler alanlara indi

Hasta olma! Sevk alma!

8 Nisan Pazar günü Kadıköy'de Eğitim-Sen'in "İnsanca Yaşam, Demokratik Türkiye" talebiyle düzenlediği miting'e katıldık.

Mitingin başka talepleri de vardı:

- Sözleşmeli değil, kadrolu çalışma
- Parasız eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik
- Piyasa işletmeciliği değil, kamu hizmeti
- Gelir dağılımında adalet, insanca yaşanınır ücret
- Şiddete, savaşa, ırkçılığa, gericiyle karşı barış, kardeşlik ve demokrasi
- Ek ders genelgesi geri çekilsin

Son anda eklenen ek ders genelgesinin kaldırılmasıyla ilgili talebi öğretmenlerin dışındaki hiç kimse doğal olarak anlayamadı. Bu genelge 2006 aralık ayında yayımlandı ve 2007 yılında da uygulanmaya başlandı. Yönetmeliğe göre sınıf öğretmenleri haftada 30 saat derse giriyor. Bununun 18 saati maaş

karşılığı. 12 saati ek ders ücreti.

Önceden ise 2 gün gitmediğimizde sadece 6 saatlik bir kesinti yapılıyordu. Bunun karşılığı küçük bir miktar ücretimizden düşülüyordu (25 milyon gibi). Şimdi çıkarılan genelgeye göre ise o haftanın bütün ek ders ücreti elimizden alınıyor (80 milyon). Bayram tatilleri, sınav gibi durumlar da dahil.

Örneğin önumüzde 23 Nisan Çocuk Bayramı var ve ertesi gün tatil. O hafta öğretmenler isterlerse okula gitmeyebilirler. Çünkü zaten o haftanın ek ders ücretini alamayacaklar. Üstelik maaş karşılığı saat doldurulmadığı için, bir sonraki aya borçlanılacak.

Ne yapabiliriz?

Türk-Eğitim-Sen'in web sayfasında "25 Nisan'da iş bırak, hasta ol, sevk al, işe gitme!" haberini okudum. Türk Eğitim-Sen'in bu eylemi hangi samimiyetle ve ne kadar örgütleyeceğini az çok tahmin ediyoruz! Ancak 23 ve 24 Nisan tatil

olduğu için ve zaten o haftanın ek ders ücretini alamayacağımız için, yapılacak bu eylem hem zaman hem de yankı uyandırması açısından mantıklı (Tabii bu öneri Eğitim-Sen tarafından gelseydi daha mantıklı olabilirdi).

Eğitim-Sen, bu genelgeyle ilgili, 10 gün önce bir imza kampanyası başlattı. Yaklaşık 10 bin imza topladı ve dilekçeleri bakanlığa verdi. Pazar günü yapılan eylemde de bu yönetmeliği geri çekmesi için hükümete seslendi. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok imzanın toplanması ve bu eylemin örgütlenmesi elbette iyi ama yeterli olmadığını hep birlikte gördük.

Mitingin havası heyecandan, coşuktan ve moralinden uzaktı. Ciddi bir hak kaybına uğramışken, ek ders yönetmeliğinin kaldırılması talebi diğer bir dizi talep arasında sıkıştı kaldı (Ayrıca da yukarıda yazdığımız taleplerin hepsi ayrı ayrı bir miting konusu olacak talepler).

Okullardaki kızgınlığı

hesaba kattığımızda daha etkili, kalabalık ve sonuç alıcı eylemler örgütleyebiliriz. En başta öfkenin olduğu yerden, yani işyerlerinden başlamak ve sadece bu talebin etrafında bir kampanya örnek ve sonuç alana kadar da kararlı davranmak gerek. Okullarda toplantılar yapmak, iş bırakmak, yaygınca bildiri ve afiş dağıtıp daha büyük bir gösteri yapmak gibi.

Nerdeyse her yıl yapılan "İnsanca Yaşam Demokratik Türkiye" mitinglerinden eğitim emekçileri sıklıkla artık. Zaten bu durum "Demokratik Türkiye" sloganları atılırken, öğretmen arkadaşların "ek derslerle ilgili slogan atırm" diye sık sık uyarılarından da belli oluyordu. Böyle bir kampanyadan kazanımla çıkıp bu genelgeyi geri çektilersek, eğitim emekçilerinin güvenini kazanıp kaybetmiş yetkiyi tekrar kazanabileme şansına da kavuşabiliriz.

Berna Tezcan

YÖK hizaya gel

12 Eylül darbesinin bir ürünü olan YÖK de cumhurbaşkanlığı seçimi tartışmalarına katıldı. YÖK'e bağlı rektörler komitesi 3 Kasım 2002 seçimlerinin 1950 sonrası en adaletsiz ve şaibeli seçim olduğunu söyleyerek böyle bir meclisin nitelikli çoğunlukla cumhurbaşkanı seçemeyeceğini ifade ettiler.

Rektörler komitesi bu ülkedeki milliyetçi cephe hükümetlerini, darbecilerin meclislerini v.s. meşru ve adaletli görüp 2002 seçimlerini meşru görmüyor. Yani baskıyı, zorbalığı onaylıyor, beş yılda bir de olsa seçim demokrasisini onaylamıyor. Darbecilerin uydurduğu bir kurumdan başkası beklenemezdi zaten. 14 Nisan'da Atatürkçü Düşünce Demeği'nin (ADD), Ankara'da düzenleyeceği miting'e onay verdi YÖK. Birçok üniversitenden parasız otobüs kaldırılacak.

Okullardaki sorunlara karşı sesini çıkaran öğrencileri, savaş karşıtı öğrencileri uzaklaştıran polise teslim eden YÖK ulusalcıların mitingine tam gaz hazırlanıyor. Asker hizaya gir diyor, YÖK hazır oldu hizaya geçiyor.

Soykırım istiyorlar

Hrant Dink'in katilmesine giden sürecin önde gelen sorumlularından Kemal Kerinçsiz yine sahneye çıktı. Ermeniler'in tehirci sırasında görevini kötüye kullanmaktan yargılanan ve 1919 yılında asılan Boğazlıyan kaymakamı Kemal Bey'in idamının yıldönümünde, Büyük Hukukçular Birliği'ne üye bir grup Beyazıt Meydanı'nda Kemal Bey'i sahiplenerek gösteri yaptı.

İdam sehpası, "Hepimiz Kemal Bey'iz" sloganlı gösteri, milliyetçi bir provokasyona kolaylıkla dönüştü. Kemal Kerinçsiz'in yanında bir başka güzide Türk evladı, adı Danıştay cinayetine karışmış Jitemci Muzaffer Tekin de vardı.

Ermeni soykırımı yoktur, Ermeniler'in Türkler'e mezalimi vardır diyenler, soykırımın birinci elden sorumlularını sahiplenerek gerçek niyetlerini ortaya koyuyor. Onlar kendileri gibi olmayan ve kendileri gibi düşünenmeyen herkesi katletmek istiyor.

sosyalist işçi

Bunlar özgürlük ve demokrasi düşmanı

Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaştıkça her türlü demokrasi düşmanı iyice hareketlendi. Hepsini bir araya gelerek 14 Nisan'da miting yapıyorlar.

Koparılan yaygara Cumhurbaşkanı'nı AKP'nin seçeceği olmasından. Onlara göre AKP azınlığın oylarıyla mecliste çoğunluk ve şeriatçı. Dolayısıyla ulusalcı-laik cephe ayağa kalkmış yırtınıyor: İzin vermez. Ülkücü faşistler tehditler savuruyor, "Erdoğan seçilirse indirir yargılarız ve asarız"

ADD 14 Nisan'da miting yapıyor. CHP ve bütün diğer ulusalcı, milliyetçi güçler bu mitinge omuz veriyor. 14 Nisan gösterisi için mafyacılar da seferber olmuş. Bir başka güç Türk İntikam Tugayları, TİT. Devrimci yüzlerce insanın katilleri ile CHP yan yana.

Yaygara koparanlar arasında rektörler var. Barolar var.

Eski bir savcının seçimde mecliste 367 üye bulunması gerektiği iddiasına tüm laik, ulusalcı, milliyetçi cephe sarıldı. "Seçim Anayasa Mahkemesi'ne yollarız" diyorlar. Şimdi den seçimler gayri meşru ilan edildi. Çünkü AKP'nin üçte iki çoğunluktan 12 eksikçi var.

Bunlar demokrasi düşmanı

Cumhurbaşkanlığı seçimleri etrafında bunca güdültü koparanlar aslında demokrasi düşmanı. Seçimlerin iradesini kabul etmeyen, kendilerini tüm devletin yerine koyanların tutumu bu. Onlar seçimleri, seçim sonuçlarını ve halkın iradesini umursamıyor. Aynı darbeciler gibi. Ellerinde silahlı güçler olan 4-5 general darbe yaparak kendi iradelerini halkın iradesinin önüne geçirebiliyor.

Demokrasiden yana olmanın ilk koşulu seçilmişlerin iradesine sahip çıkmaktır.

Darbe yanlıları AKP'nin azınlığı temsil ettiği söyleniyor. Bunun nedeni yüzde 10 barajı. Barajı AKP ve CHP hariç bütün partileri eledi. Barajı AKP'nin yanı sıra egemen sınıf ve CHP de savunuyor. Daha önce de DYP, ANAP, MHP savunmaktaydılar.

Yüzde 10 barajına sadece sosyalistler ve çeşitli zamanlarda kapatılan çeşitli Kürt partileri karşıdır. Bütün partilerin hep birlikte barajı savunmalarının nedeni Kürt milletvekillerini engelleme telaşlarıdır. Baraj olmasa herkes biliyor ki Doğu ve Güneydoğu'da DTP neredeyse tüm milletvekilliklerini kazanır.

Dolayısıyla DTP'nin parlamentoya girmemesi için yüzde 10 barajını savunanların AKP'nin konumundan şikayet etmeye hakkı yoktur.

Bunlar darbecidir

Yaygara koparanlar darbe savunuyor. AKP'yi darbeyle, zinde güçlerin yönetime el koymasıyla tehdit ediyor.

Diğer taraftan, 12 Eylül generallerinin iktidara el koymasına, kendilerini namuların ucunda seçirmesine ses çıkarmayanların bugün AKP'ye ses etme hakkı yoktur. Önce darbecilerden hesap sorun ondan sonra AKP'yi eleştirin.

Darbe tehdidinin ne denli gerçek olduğu **Nokta** dergisinde yayınlanan anılarla çıplak bir biçimde ortaya çıktı. Dün darbe planlayanlar bugün de aynı hayale sahipler ve 14 Nisan mitingini bir darbenin ön adımlarıdır. 14 Nisan'ın omuz verenler darbecilerdir.

Bunlar yeni liberalizmi koruyorlar

AKP'ye karşı laik cephe kurmaya çalışanlar esas konuyu örtüyorlar. AKP'nin şeriatçı bir parti olmadığı açık. Bunu AKP'yi şeriatçı olarak suçlayanlar da biliyor.

AKP'nin ana karakteri yeni liberal olmasıdır. Bütün bu tartışmalar yaşanırken yeni liberal politikalar hızla ilerlemektedir. Özelleştirmeler, sağlık "reformu" vs. Bu yeni liberal politikalara karşı direniş yok. Muhalefet yok.

Oysa AKP'ye karşı halk yığınlarının desteğini kazanacak olan politika yeni liberalizme karşı mücadeledir. Savaşın teşhididir.

Öğrenci hareketleri dünyayı değiştirebilir mi?

Fransa'da yeni iş yasasına (CPE) karşı belki de bir amfide başlayan mücadele; kitlesel işgallere, büyük gösterilere ve en önemlisi işçi-öğrenci hareketi birleşerek grevlere dönüştü. Hükümet, önce görmezlikten geldiği, sonra orta sınıf tepkisi dediği, hareketin büyümesiyle tam anlamıyla çark edip "çapulcu" olarak nitelediği "CPE'ye Hayır" kampanyasının talebini büyük bir tükürdüğünü yalama örneği göstererek kabul etti.

Şili'de de öğrenci hareketinin kazanımı, eğitim komisyonuna hatırı sayılır sayıda liseli öğrencinin katılması oldu. Yunanistan'da özelleştirme yasalarının

çıkışının gecikmesini sağlayan hareket, mücadelesine ara vermiyor.

Neler oluyor bu öğrenciler?

Dünya, bir önceki mücadele dönemiyle benzerlikler taşısa da, bu mücadele döneminde, 68'den farklı bir çok yana sahip. Bu dönemde artık hareket çok kutuplu bir dünyada yaşanan hegemonya savaşına ve yeni liberal adımlara karşı mücadele üzerinden yükselen taleplere sahip. Çünkü bir yandan işgal sürerken; Fransa'da iş güvencesine saldıran bu yeni liberal adımlar, Yunanistan'da eğitim ve Türkiye'de sağlık alanlarını

sermayenin yeni pazarları olarak kullanmak istiyor.

Ve fakat bu saldırı adımları atılırken gözden kaçırıldıkları "ufak bir ayrıntı" ayaklarını bağıyor. Tıpkı 68'deki gibi, bir önceki kuşağın yenilgi havasını taşımayan ve yenilgilerle yorulmamış, kazanmak için mücadele eden bir kuşağın kıvılcıkları ile mücadele yükseliyor. Haklarına göz dikildiği anda, ya da "işlerin yolunda gitmediğini" gördüğü anda; bir amfide, bir yurttan ya da iş yerinde bir araya gelen ve basit taleplerini kazanmak için birleşen umutlu bu kuşağın kararlı mücadelesine takılıyorlar.

12 Mayıs'ta Ankara'da bir

miting çağrısı yapan **"Medikomun Vermiyorum"** kampanyası da sınıf sınıf, yurt yurt örgütlenerek kazanmaya ulaşabilecek bu hareketin doğrudan bir parçası. Üstelik, bu kampanya, yeni liberal politikalara karşı kazanmak üzere değil, protesto etmeye yönelik eylemler düzenleyen işçi hareketine de moral ve güven verme potansiyelini barındırıyor. Zaten eğer bu iki hareket birleşebilirse, hareketin güvenli genç aktivistleri -alışıldık deyimle öğrenci hareketi- ile işçi sınıfının gücü yan yana gelebilirse dünyayı değiştirmenin en önemli adımlarından birini atmış olacağız.

Çeteler ve milliyetçilik kolkola

İstanbul'da bir operasyon ile 20 kişi gözaltına alınıyor. Sıradan bir çete operasyonu gözüyle bakabiliriz bu habere. Ama öyle değil. Gözaltına alınanlardan biri Semih Tufan Güllaltay: Türk İntikam Tugayı (TİT) denilen ırkçı örgütlenmenin kurucularından. Aynı zamanda 1998'de İHD Genel Başkanı Akın Birdal'a dönük suikastın azmettiricisi. Güllaltay bu suikastten sadece birkaç

yıl yatarak kurtuldu. Ulusal Birlik Hareketi adıyla yeni bir ırkçı örgütlenme kurup başına geçti. Bir televizyon programında suikastten hiçbir şekilde pişmanlık duymadığını, bugün olsa yine aynı şeyi yapacağını söyledi. Televizyonlara çıkartılan bu 'kahraman' elini kolunu sallayarak faaliyetlerine devam etti.

Milli kahramanların ev ve işyerlerinde

yapılan aramalarda çok sayıda tabancanın yanı sıra, çekler, senetler, kamalar, samuray kılıçları da bulunmuş. Tabii ki bunları harakiri yapmak için değil korku salmak için kullanıyorlar.

Çete haberlerini artık daha dikkatli okumak, daha da ötesi vatan millet denilen her yerden çek-senetlerin, silahların, kılıçların ortaya savrulacağını da görmek lazım.

Bağımsız adaylar kampanyası

Sokakta olmadan

Cengiz ALÇAN

Ahmet İnel'in yaptığı önerilerle gündemimize giren seçime bağımsız adaylarla girmek iyi bir fikir. Sayısız kereler denenip hiçbir işe yaramamış dar sol birliklerle seçimlere katılma fikriyle karşılaşılınca ise olağanüstü heyecan verici bir fikir. Ancak bu iyi fikir üzerinde biraz daha tartışıp, daha net neden ve sonuç ilişkileri, daha açık ve net hedefler ve çalışma tarzları kurmamız gerek. Süren tartışmalar oldukça faydalı. Ancak bir de işin örgütlenme kısmı var. Nasıl bir seçim taktiği izleyeceğiz? CHP'nin solunda yer alan tüm sol siyasetlerin biraraya gelip oluşturacağı bir seçim ittifakının çıkaracağı bağımsız adaylar mı olacak? Bağımsız adayları meclise sokmaya gücümüz yetecek mi?

Solun adayları mı?

Solun seçim taktiği olarak bile birleşmesi ve ortak adaylar etrafında faaliyet yürütmesi bölünmüş olarak seçimlere girmesinden elbette iyidir. Ama asla yeterli değil. Bunu rahatlıkla söyleyebilmemizin nedeni daha önceki seçim ittifaklarının başarısızlığının görülmesi. Sosyalist sol, ne yaparsa yapsın, seçimlerde yüzde birlik bir oranın üzerine çıkamıyor. Kürt siyasal hareketiyle birleştiğinde de yüzde 6-7 civarında tıkanıyor. Üstelik bu kez Kürt hareketi kendi bağımsız adaylarını meclise sokmaya hazırlanıyor. Bu durumdasol partilerin birleşip ortak bağımsız adaylar çıkarması yeterli mi?

Gerçekten bağımsız adaylar

Şimdilerde iyi niyetle süren bir kampanya var: 'Ortak Bağımsız Adaylar

Seçimlere rekabet halinde değil işbirliği yaparak; parti ve sendika bürolarında tartışılan ittifaklar çerçevesinde değil, sokak aktivizmi çerçevesinde hazırlanır-sak kazanılır.

İstiyoruz'. Adına bakınca çok olumlu bir havası var kampanyanın. Ama söylemine ve çıkarılan metinlere bakınca yine dar çerçeveli bir sol birlikten söz edildiğini görüyoruz.

Örneğin, (örgüt isimlerini önemsemeyin), DTP; TKP, EMEP, ÖDP, SDP, SEH, DSİP vb üzerinde anlaşacakları (?) ortak adaylar belirleyecekler. İstanbul'dan çıkacak üç aday için önce aylarca pazarlıklar yapılacak. Her parti kendisine daha yakın hissettiği adayları kabul ettirmek için çarpınacak. İttifaktan kopmalar olacak. Bu tartışmaların tamamı halka kapalı, parti bürolarında gerçekleşecek. Sonunda ortaya solculuğu tescilli ama büyük kalabalıklarla ilişkisi olmayan adaylar çıkacak. Seçimlerin ertesi günü parti bürolarında toplu halde sonuçları izleyen bizler sabaha karşı boynu bükük evlerimizde döneceğiz. Çünkü bizim üzerinde aylarca tartıştığımız fakat halkın büyük çoğunluğunun 'iplemediği' nadide adaylarımız alınması gereken oyların yanına bile yaklaşamayacak.

Ne yapmalı?

Fransa'da AB Anayasası oylanacağı zaman solun geniş kesimleri yaygın bir 'Hayır' kampanyası yürüttü. Anayasa'nın her bir maddesine dair itirazlarını bildiren milyonlarca bildiri dağıtıldı metrolarda, fabri-

ka önlerinde, otobüs duraklarında, deniz kıyılarındaki yürüyüş yollarında. Yani halkın olduğu her yerde.

İngiltere'de savaş karşıtı hareketin başarılarından doğan Respect, aynı şekilde, kapı kapı dolaşarak bir seçim kampanyası yürüttü. İki milyon kişiyi savaşa karşı yürütmeyi başarmış bu hareket, sonunda meclise bir milletvekili sokmayı başardı. Bu iki örnekte de sol çok önemli bir rol üstlendi. Ama bir sol birliği değil, milyonların taleplerini dile getiren çok daha geniş bir birliği hedefleyerek yaptı bunu. Türkiye'de de bir benzerini uygulamak zorundayız.

Hep birlikte sokakta

Bugünden çok çeşitli kampanyalar etrafında sokakta hep birlikte iş yapmaya başlarsak, sadece yayınlarımızda yazılar yazmakla yetinmeyip, örneğin küresel ısınmaya karşı hep birlikte kampanya yürütürsek, seçim zamanı geldiğinde birliğimizin gücünü görünür kılmaya başlamış oluruz. Seçimde çıkaracağımız adaylar etrafında tek tek partiler olarak değil, örneğin bir seçim bölgesindeki ortak adayımız için, solun örgütlü güçleri de dahil, binlerce aktivist aynı anda ev ev dolaşır, aynı anda yüzlerce yerde sokak standları açar, aynı anda onbinlerce bildiri dağıtırsa, o zamana kadar yapmış olacağımız ortak kampanyalarda bizi tanımış ve birliğimize güvenmiş insan gruplarının oylarını istemek ve almak çocuk oyuncağı olacaktır. Seçimlere rekabet halinde değil işbirliği yaparak; parti ve sendika bürolarında tartışılan ittifaklar çerçevesinde değil, sokak aktivizmi çerçevesinde hazırlanarsak kazanırız.

Propaganda mı kazanım mı?

Kimi zaman kimi sol gruplar, seçimlere, güçlerinin küçük olduğunu bilerek, sadece, seçim atmosferinin yarattığı yasal avantajlardan faydalanarak, propaganda yapabilmek için katılır. Böylece sosyalizm propagandasını daha açık ve rahat biçimde yapar.

Ama halk nihayetinde seçimin sonuçlarına, yani parlamentoya girip

giremediğine bakar. Ancak desteklediği adaylar bir başarı kazanırsa bir dahaki sefere onlara (ya da aynı programı sürdüren başkalarına) yeniden oy verir. Dolayısıyla bağımsız adaylarımızı meclise gerçekten de sokma hedefiyle davranmalıyız. Elde edilecek başarı tüm sol için müthiş bir heyecan ve moral dalgası olacaktır. Ama bunun başarılması için her bir sol siyasal yapının kendi örgütsel çıkarlarını bir kenara bırakması, kampanyaların kazanılması için canla başla çalışması gerekir.

Kazanamayız

Kampanya yapmak

Türkiye'de uzun zamandır, solun pek de alışık olmadığı bir tür kampanyacılık anlayışı var. Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, Savaşa Hayır Platformu, Küresel BAK, Sosyal Forum, Başarok, Küresel Eylem Grubu gibi çok çeşitli oluşumlar bu anlayış çerçevesinde kuruldu.

Bunlardan bazıları başarılı kampanyalarına devam ediyor. Alışık olunmayan kampanya anlayışından uzaklaşanlar ise dağılıp gitti. Peki nedir bu kampanyacılık anlayışı? Tamamen aşağıdan ve sokakta örgütlenmiş kampanyalar yapılıyor, her şeyden önce. Her bir aktivist, daha ilk günden kampanyalara gönül rahatlığıyla katılıyor. Çünkü savunulan talepleri neredeyse %100 destekliyor. Yani talepler geniş kesimlerin talepleri.

Aktivistlerin ihtiyaçları doğrultusunda (ve onların önerileriyle) yüzlerce toplantı yapılıyor. Ama toplantıların her biri bir sonraki eylemin duyurusuyla bitiyor. Yani sokak faaliyetine öncelik veren kampanyalar bunlar.

Taleplerin hepsi gerçek ihtiyaçları yansıtıyor. Medikolar kapatılacak,

öğrencilerin sağlık hakları ellerinden alınacak; haydi 'Medikomu Vermiyorum' kampanyası. Sağlık ocakları kapatılacak, yoksulların işi zorlaşacak; haydi 'Sağlık Ocağıma Dokunma' kampanyası. Dünyamızı pişiyor, küresel ısınma kapıda; haydi 'Kyoto'yu İmzala' kampanyası.

Savaş suçlusuz Bush geliyor; 'Gelme Bush', Irak'tan çekilmesini istiyoruz; 'Dön Evine Bush' kampanyası. Dünyanın kabusu nükleer santraller yapılacak; 'Nükleere Geçit Yok' kampanyası. Hrant Dink öldürülüyor, ırkçılar, milliyetçilerin sesi yükseliyor 'İrkçılığa DurDe' kampanyası. Hepsini gerçek ihtiyaçlardan ilham alan somut talepli kampanyalar.

Ve kampanyalar bir-iki toplantı, birkaç yerde stand, bir konser, bir miting yapıp bitirilmiyor. Tartışılmaya, örgütlenmeye devam ediliyor. Yeni hedefler belirleyip, yeni isimlerle sürüyor. Yani protesto eden değil, kazanmayı hedefleyen kampanyalar. İşte seçimlerde kazanmanın yolu bu kampanya anlayışından geçiyor.

Aydınlar ve kampanyalar

Ahmet İnsel'in önerisi elbette çok önemli. Ama İnsel bu çağrıyla yapıp kenara çekilmekle kalmamalı. Sokağa gelip bizimle birlikte bildiri dağıtmalı, afişasmalı, mahalle kahvelerinde sohbetler yapmalı, ev ziyaretlerinde savaşın yıkıcılığını, küresel ısınmanın vahametini, biz-

imle birlikte anlatmalı. Tıpkı yıllardır savaş karşıtı aktivizmin öncülerinden olmuş Mehmet Ali Alabora gibi. Sayısız toplantı ve konsere katılan Kerem Kabadayı gibi; Barış Panayırı'nda işini gücünü bırakıp toplantı sunan Murat Belge, Ragıp Duran gibi. Savaşa karşı şarkı yazıp

barış için dans eden Nesrin Topkapı, şarkılarını barışa armağan eden Zeynep Casalini gibi. Yaşanan olumsuzluklarda sorumluluğu olduğunu hisseden her aydın ve sanatçı, elde edilecek seçim başarısında da katkısı olmasını istiyorsa sokağa da çıkmalı.

Nasıl adaylar?

Sol bir birliğin adayları, her ne kadar ortak ve bağimsız dense de yine 'sol' adaylar olacaktır. Kampanyalardan, yani sokaktan uzak, belli çevrelerde tanınmış isimler seçilecektir. Oysa buna gerek yok.

Adaylarımız kampanyaların bizzat inşacıları, her gün sokakta imza topladığı insanlarla tartışan, afiş asan, bildiri dağıtan, toplantılarda konuşmacı olan, ordan

oraya koşuturan, genç, dinamik insanlar olmalıdır.

Bu insanları halkımız belki TV'lerden tanımaz ama onları sokakta her gün aynı yerde; vapurdan inerken, otobüse binerken, yemek yerken, kafelerde çay içerken, akbil sırası beklerken görür. Üstelik bürokrasi nedir bilmeyen bu genç insanlar meclise, asil bildikleri şeyi, sokaktaki aktivizmlerini taşırlar.

GÖRÜŞ

Müslümanlar ve 'Allahsız komünist'ler

Muhammed Hoslan, Mısır'da El Azhar üniversitesinde Müslüman Kardeşler üyesi bir öğrenci. Şöyle diyor: "Sol, İslam'ın geçmişten kalma, geri bir şey olduğunu düşünürdü; Müslümanlar ise solcuların, Müslümanların yaşam tarzını imha etmeye çalıştığına inanırdı. Şimdi, Mısır'da her iki tarafın da diktatörlüğün baskısına maruz kalmasıyla, insan hakları için ve Irak'taki savaşa ve küreselleşmeye karşı mücadele temelinde işbirliği yapabilir hale geldik. Hugo Chavez gibi Latin Amerikan liderler Müslüman direnişçilerini uzatarak bu işbirliğini daha da hızlandırdı".

Üç dört yıldır Kahire'de ve Beyrut'ta, Ortadoğu'nun Müslüman direniş hareketleriyle hem bölgenin hem dünyanın diğer yerlerinin çeşitli sol hareketlerini bir araya getiren konferanslar düzenleniyor. En sonuncusu bu ay Kahire'de gerçekleşti, Türkiye'den gidenler arasında Sosyalist İşçi yazarı Arife Köse ile KESK eski başkanı Sami Evren de vardı.

Konferans'ın düzenleyicilerinden Nada Kassar, Mısır'da sol ile Müslümanların işbirliğini şöyle anlatıyor: "İlişkilerde dönüm noktası, 2000 yılındaki Filistin intifada'sı oldu. Destek komitesi kurulduğunda sol ile Müslümanlar ilk kez bir araya geldi. Irak ve Lübnan savaşları işbirliğini derinleştirdi. Sonra da 2006 seçimlerinde birlikte davrandı. Eskiden hükümet din unsurunu kullanarak solcuların İslamcılara uzak durmasını, Müslümanların da 'Allahsız komünistler'den korkmasını sağlamayı başarıyordu. Ama artık durum değişti". Örneğin, solcu, Müslüman ve liberal öğrenciler bir araya gelerek bu yılın başlarında Kahire, El Azhar ve Ayn Şems Üniversitelerinde hükümetin hileli seçimlerle öğrenci konseylerini kontrol etme girişimini boşa çıkarmayı başarmış.

Sol ile İslamcıların birlikte çalışabileceğinin en çarpıcı örneği kuşkusuz Lübnan'da. Geçtiğimiz Ocak ayında İstanbul'da Küresel BAK'ın düzenlediği Uluslararası Savaş Karşıtı Buluşma'da da konuşmacı olan Lübnanlı Hizbullah üyesi Ali Fayyad Kahire'de şöyle demiş: "Lübnan Komünist Partisi ile Hizbullah hem İsrail işgaline karşı hem seçimlerde birlikte çalışıyor. İkimid de, İsrail'e ve Siyonizm'e karşı Lübnan toplumunun birlik olarak mücadele etmesini sağlamaya çalışıyoruz".

Fayyad açıklıksızlıkla, Müslümanların çok zaman tutucu olduğunu, özellikle El Kaide gibi örgütlerin "hiç kimseyle beraber iş yapmadığını ve bu nedenle yenileceğini" söylemiş. Bazı liberal Müslümanların ise savaşa ve işgale ilgilenmediğini ve dolayısıyla emperyalizmin saflarına düştüğünü eklemiş. Öte yandan, " Hamas ve Hizbullah gibi örgütlerle solcular arasındaki farklılıklar önemli şeyler değil; aslen ailevi ve toplumsal önceliklerle ilgili farklar" demiş. Ve Fayyad Gramsci'den alıntılar yaparak, önemli tarihsel dönüm noktalarında tarihsel değişiklik yaratılmak için ortak cephe yaratmak gerektiğini, sonrasında ise farklı grupların farklı yönlerde gidebileceğini anlatmış.

Fayyad takibe yapıyor olabilir mi? Yapmadığı belli. İstanbul'da iki toplantı arasında kahve içerken şöyle demişti: "Biz İsrail'e karşı başarıyla direndiğimiz için, sadece Şiiler arasında değil, sadece Müslümanlar arasında değil, tüm Ortadoğu'da sevgi ve saygı kazandı. Şimdi sadece Şiilerin sorunlarıyla ilgilenirse, bölge çapında bir direniş örgütü olmanın çıkıp, basit bir Lübnan Şii örgütü haline geliriz".

Ve Fayyad şöyle bir şikâyetle bulunmuş: "Avrupa'da pek çok sosyalist hâlâ bizimle çalışmayı reddediyor, bizi 'terörist' olarak niteliyor".

Bu son cümle Türkiye solunu hatırlatmıyor mu? Ankara'da 14 Nisan'da yürüyecek olan darbecilere, anti demokratlara, ırkçılara, Müslüman düşmanlarına karşı solcularla Müslümanların çıkarı ortak değil mi? Darbecilere karşı birlikte yürümemiz gerektiği açık değil mi?

Genç Marks ve işçi sınıfı

Dünyayı değiştirecek güç kim?

Volkan AKYILDIRIM

21. yüzyılın antikapitalistleri gibi genç Karl Marks da bu soruyu sormuştu. Yaşadığı yüzyılın kapitalizmine bakarak 23 yaşında şu yanıtı ulaşıyor:

"Köklü zincirlere sahip bir sınıfın, sivil toplumun bir sınıfı olmayan bir sınıfın; bütün toplumsal grupların çözünmesi olan bir toplumsal grubun, çektiği sıkıntıların evrenselliği dolayısıyla evrensel bir niteliğe sahip olan ve kendisine karşı özel değil, genel bir hak-sızlık işlenmekte olduğu için özel bir hak iddiasında bulunmayan; artık tarihsel değil, ancak insani bir unvan üstlenmesi mümkün olabilen bir sınıf. Sonuç olarak kendisini, toplumun bütün öteki alanlarından kurtarmaksızın kurtulmasına imkan olmayan ve böylelikle toplumun tüm öteki alanlarını da kurtaran, tek kelimeyle, kendisi, insanın toptan yitirilmesi olan ve bu yüzden de kendisini insanın toptan yeniden kazanılmasıyla kazanabilecek bir sınıfın oluşması. Proletarya, özgül olarak, toplumun içinde eridiği sınıftır."

Toplumun en alt katmanı, özel mülkiyete ve kapitalizme karşı düşman bir gücü ifade eden proletarya kavramı, yani işçi sınıfı Marks'ın düşüncesinde merkezi bir yer tutar.

İşçilerin devrimci gücü nereden gelir?

Genç Marks için işçi sınıfının devrimci gücü, fikirlerden, işçilerin iyi insanlar olmasından, kol emeğiyle çalışmaya bir övgüden, kızıl bir önyargıdan doğmaz. Bizzat kapitalist toplumun nesnel yapısından kaynaklanır.

Sermaye geniş ölçekli üretim için fabrika sistemini uyguladı.

İnsanlar yaşadıkları topraklardan koparılıp, büyük şehirlere yaşamaya ve çalışmaya zorlandı.

Yaşamak için çalışmak, emek gücünü ücret karşılığında patrona satmak zorunda olan yeni mülksüz sınıf kapitalist toplumdaki tüm zenginliğin yaratıcısıydı.

Üretim araçları karşısında mülksüzdüler, kendi aralarında uzlaşmaz çıkar farkları yoktu.

Kapitalist üretim işçilerin ortak çalışmasına dayanıyordu.

Kâr, işçilerin ödenmemiş emeğinin diğer adıydı. Kapitalistler kârı artırmak için işçilerin ücretlerini

sürekliliğe aşağı çekerken, işçilerin hayatta kalmak için mücadele etmekten başka yolu kalmıyordu.

Kapitalizm, dinamik bir sistemdi ve sürekli geliyordu. Her geçen gün küçük mülk sahipleri, tarımsal nüfus ve şehirlerde yaşayan orta sınıflar işçileşerek yeni sınıfın bir üyesi oluyordu.

İşçi sınıfı başından itibaren uluslararası bir sınıf ola geldi.

Marks'a göre kapitalistler daha başta 'mezar kazıcısı'nı da yaratmıştı.

Grev silahı kapitalistleri sarsar

Marks, kapitalist üretimin nesnel özelliklerinin işçilere özel güçler verdiğini başından fark eder.

Şehirli orta sınıflar, küçük mülk sahibi oldukları için rekabet ederken, işçiler kolayca birleşebiliyordu.

Kapitalistlere karşı ortak örgütler yaratıyorlardı. Sendikalar, taban örgütleri ve siyasal partileriyle işçiler hızla örgütlenebiliyordu.

Tarımsal nüfus kalabalık sayısına rağmen şehirler karşısında yaptırım gücünden yoksunken, büyük şehirlerde yoğunlaşmış proleter nüfus gelişmeyi belirleyebiliyordu.

İşçilerin üretimden gelen gücünü kullanması, taleplerini kazanmak için işin durdurulduğu grev anları, iktidarı aldığı andan itibaren gericileşmiş kapitalistleri dize getiriyordu ve toplumu kökünden sarsıyordu.

Kendilerine karşı kurulmuş sistemi yıkmak işçi sınıfının tek çıkarıydı. Proletaryanın ekonomik ve sosyal kurtuluşu, bu yüzden tüm insanlığın kurtuluşundan, devletin, sömürünün, sınıfların tamamen ortadan kaldırılmasından geçiyordu.

İşçi sınıfının devrimci gücü, çok daha deneyimli.

Küresel kapitalizme son verecek güç

Genç Marks'ın çözümlemesi 21. yüzyılda ne ifade ediyor? Uluslararası Çalışma Örgütü'nün verilerine göre 2000 yılında dünyada 2 milyar 600 bin işçi çalışıyordu. Marks'ın zamanında sayıları birkaç on milyona ancak yaklaşan proleterler bugün dünya nüfusunun yarısını oluşturuyor.

İşçi, memur, sözleşmeli, kadrolu, kadrosuz, kafa emeğiyle ya da kol emeğiyle çalışan, büyük veya küçük işyerlerinde çalışan milyonlarca kadın ve erkek proleter

bugünde yaşamak için emeğini satmak ve birleşmek zorunda.

Marks'tan bu yana işçi sınıfı küresel bir güç olarak bir çok hak kazandı, grevler, genel grevler, ayaklanmalar ve devrimler gerçekleştirdi. Denilebilir ki 21. yüzyıl proletaryası çok daha birleşmiş, çok daha deneyimli.

Küresel kapitalizm, dünyayı küçük bir köye dönüştürürken, ulus-devletleri aşan tek güç uluslararası işçi sınıfı.

Açık ki savaşlara son vermek ve küresel ısınmayı durdurmak bu gücün tavrı olmasıyla mümkün.

Günümüzün çürüyen kapitalizmine karşı çözüm, Komünist Manifesto'nun ünlü çağrısında saklı: "Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!"

Genç Marks'ın kapitalizm, işçi sınıfı, dünya hakkındaki düşünceleri: 1844 El Yazmaları - Karl Marks (İletişim Yayınları)

İşçi sınıfının devrim çağrısı: Komünist Manifesto - Marks/Engels (Sol Yayınları)

Günümüzdeki işçi sınıfını anlamak için: Değişen İşçi Sınıfı - Harman/Callinicos (Z Yayınları)

FİLM

Son umut

İddiasız ama başarılı bir film

Son Umut 2027'de geçiyor. İnsanlık artık üreyemiyor. Kadınlar çocuk doğuramıyor. 19 yıldır tek bir çocuğun doğmadığı dünyada kasvet ve karmaşa egemen. Bir çok ülkede rejimler çökmüş durumda. Ayakta durmayı başarmış olan ülkelerin başında İngiltere geliyor.

İngiltere açıklıkta, hastalıklardan ve yoksulluktan kurtulmak isteyenlerin akın akın geldiği bir ülke. Özellikle Londra'da bir göçmen patlaması yaşanıyor.

Polis işçilerine her zamanki gibi vahşice davranıyor. Göçmen hakları için mücadele eden bir örgüt ise eski bir aktivist olan Thedero Foren'dan "zorla" yardım istiyor. Siyah bir göçmen kadını polislin elinden kurtararak kaçırmaları gerekiyor.

Filmde karanlık, Londra'nın kasvetli havası, polis terörü, zenginlerin bencilliği, göçmenler ve Müslümanlar üzerindeki artan baskı ve şiddet çok etkileyici bir biçimde anlatılıyor.

Eski aktiviste kol kanat gerenlerin evinde ise duvarda "Benim adıma savaşma",

"Irak'tan çekil", "Stop the War" gibi çıkartmalar var.

Filmde bugünün savaşına sık sık atıf yapılıyor. Sanki hareket bugün Bush'a karşı verdiği mücadeleyi kaybetmiş gibi, sanki bugün savaş baronlarının bütün argümanları 2027'de de geçerliymiş gibi.

Özellikle göçmenlerin kapatıldığı pislik içindeki gettonun İngiliz özel birliklerince basıldığı sahne gerçekten de belgesel bir savaş sahnesini andıran çekimleriyse bugün ABD ve İngiltere'nin Irak işgalinde uyguladığı vahşete gönderme yapıyor.

Büyük mesajları olmayan ama bugünkü büyük insanlık durumunu sorgulayan çok başarılı bir film.

Children of Men - Son Umut, Yönetmen: Alfonso Cuaron, Oyuncular: Clive Owen, Julianne Moore, 2006

okurlardan

BES ve Eğitim-Sen eylemdeydi

Mücadeleler birleşmeli

KESK'e bağlı iki sendika 7 Nisan'da Ankara'da iki ayrı eylem gerçekleştirdi.

İlk eylem Büro Emekçileri Sendikası'nın (BES) Maliye Bakanlığı'na protesto yürüyüşüydü.

BES üyeleri çalışanları bölen ayrımcı uygulamaların son bulması "eşit işe eşit ücret," "vergide adaletsizliğe son" taleplerini haykırdılar. BES üye ve temsilcilerinin işyerlerinde karşılaştığı baskılar kınandı. Eyleme yaklaşık bin BES'li katıldı.

İkincisi ise Eğitim-Sen'in 'insanca yaşam, demokratik Türkiye' eylemiydi. Birden fazla talebin öne çıktığı eylemde bütçe payında en son sırada eğitimin yer almasına dikkat çekildi.

Birer saat arayla, benzer taleplere sahip, aynı konfederasyona bağlı sendikaların iki ayrı eylem yapması düşündürücüydü. Ne-den tek ve birleşik bir eylem yapılmadı? Neden iki eylemde yaygın bir duyuru ile inşa edilmedi? Ordu'nun darbe tehditleriyle AKP'nin önünü kesmek istediği ve Ankara'da "si-vil" mitinglerle darbe planlarına toplumsal destek kazanmaya çalıştığı bu-günlerde AKP karşıtı eylem düzenlemek KESK'e ne kazandı?

Küresel Eylem Grubu (KEG) iki eyleme de katıldı. 'Türkiye Kyoto'yu İnzala' mitingine çağrı yapan 2500 bildiri dağıttık. Katılanlar KEG'lileri işyerlerine ve sendika şubelerine toplantılar düzenlemek için davet etti. 200'e yakın KESK'li, KEG föylerine isimlerini yazarak nükleer santrallere ve iklim değişikliğine karşı mücadeleden yana olduğu-nu beyan etti. Kortejlerden "Türkiye Kyoto'yu İnzala" sloganı da yükseldi.

Emperyalizme karşı 5. Kahire Konferansı

Direniş çağrısı

'Emperyaliz ve Siyonizme Karşı Kahire Konferansı'nın beşincisi 29 Mart-2 Nisan tarihleri arasında Mısır'ın başkenti Kahire'de yapıldı. Konferansı Mısır'dan Müslüman Kardeşler, Karama Partisi, Devrimci Sosyalistler ve İşçi Partisi birlikte örgütlediler. Konferansa Filistin, Irak, Lübnan, Venezuela, Güney Kore, Türkiye, Yunanistan, Nijerya, İngiltere, Kanada, Tunus, Sudan, Fransa ve İran da dahil olmak üzere toplam 15 ülkeden savaş ve küreselleşme karşıtı 300 aktivist katıldı.

Konferansın ana gündemi İran'a yönelik tehditlerin arttığı günümüzde savaş karşıtı hareketin karşı karşıya olduğu olanaklar ve tehlikelerdir. Bir diğer ana gündem maddesi ise, sol ve İslamcı örgütler arasında Amerikan emperyalizmine ve Siyonizme karşı işbirliğinin güçlendirilmesiydi.

Mısır'da demokrasi mücadelesi

Kahire Konferansı Mısır a.sından oldukça kritik bir dönemde yapıldı. Hüsnü Mübarek 'reform' adı altında geçtiğimiz Pazartesi günü anayasada yaptığı değişikliklerle Mısır'daki muhalefeti susturmaya çalışıyor. Bu değişiklikler önümüzdeki dönemde Mısır'da yapılacak seçimlerde yargının rolünü sadece seçim hilelerini araştırmakla sınırlıyor, Müslüman Kardeşler'in seçime katılmasını engellemek amacıyla, dini bir partinin kurulmasını yasaklıyor ve Mübarek'e meclisi feshetme yetkisi veriyor ve 'terörists' olduğundan şüphelenilen kişilerin yargılanmadan tutulmasını

öngörüyoruz. Geçtiğimiz Pazar günü bu değişiklikleri protesto etmek için yapılan gösterilere polislin saldırması sonucunda 200 Mısırlı demokrasi aktivisti tutuklandı, yüzlerce kişi yaralandı.

İran Irak Olmasın
Üç gün boyunca devam eden toplantılarda Amerika'nın Irak'ta çok zor durumda olduğu, yazın İsrail'in Hizbullah tarafından yenilgiye uğratılmasının hareketin en önemli zaferlerinden bir tanesi olduğu, ancak tüm bu gelişmelerin Amerika'nın duracağı anlamına gelmediği, hatta daha da saldırganlaşabileceği vurgulandı. Özellikle İran'a yönelik tehditlerin artması nedeniyle, İran'a olası bir saldırıyı önümüzdeki günlerde daha somut bir gündem

olarak ele almamız ve tüm dünyadaki savaş karşıtları olarak, tıpkı Irak işgali öncesinde olduğu gibi Olası bir saldırı durumunda ne yapacağımızı belirlememiz gerektiği söylendi.

Konferansa Güney Kore'den katılan Choi Il Bung, 'Kuzey Kore'nin elinde nükleer silah olduğu biliniyor ve hatta Kuzey Kore geçtiğimiz yaz nükleer silah denemesi yaptı. Ancak Bush Kuzey Kore'ye görüşme masasına oturmayı teklif etti. Bush'un elinde nükleer silah olan bir ülkeye görüşme masasına oturmayı teklif edip, henüz nükleer silah bile üretmemiş olan İran'ı saldırı tehdidiyle tehdit etmesi tam bir ikizlülüktür', dedi.

Ancak dünyadaki savaş karşıtı hareketler ve Orta

Doğu'daki direniş ve Amerika'daki savaş karşıtı hareketin bir araya gelmesiyle Amerika'nın durdurulabileceğinin altı çizildi.

29 Mart'ta Basın Sendikası'nın salonunda yapılan açılışta Mısır solundan, İslamcı partilerden, Arap direniş gruplarından ve uluslar arası savaş karşıtı hareketten temsilciler konuşmalar yaptılar. Müslüman Kardeşler'in başkanı Maahdi Akaf 'George Bush'un demokrasisi doğru bir demokrasi değildir. Biz kendi istediğimiz politik rejimi kendimizle kurmak zorundayız' dedi. Mısırlı sosyalistler adına konuşan Sameh Naguib, Irak, Lübnan ve Filistin'deki direniş selamladıktan sonra, 'bugün dünya üzerinde devam eden mücadele dini ya da

kültürel temelde yürütülen bir mücadele değildir. Bugünkü mücadele dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan yoksullar, savaş karşıtları ile savaş yanlıları, rıkkılar, ve kapitalizm yanlıları arasındadır.'

Konferansın en dikkat çekici isimlerinden bir tanesi olan Hamas'ın ikinci ismi Dr. Moussa Abu Marzouk konuşmasında Amerika'nın Orta Doğu planlarını mutlaka engelleyeceklerini, zaten şu anda Amerika'nın çok zor durumda olduğunu, bu savaşı kaybettiğini söyledi.

Konferansa İngiltere'den katılanlar arasında oğlu 2004 yılında Irak'ta ölen ve şu anda Savaş Karşı Askere Aileleri ile birlikte Tony Blair'in askerleri Irak'tan çekmesi için mücadele eden asker annesi Rose Gentle da var.

Lübnan'dan Hizbullah adına konuşan Ali Fayad, 'Amerika Orta Doğu'da yenildi. İsrail yazın Lübnan'da aldığı yenilginin sonuçlarını hala yaşıyor. Artık Amerika'nın bölgede olmasını istediği kadar güçlü bir jandarması değil. Fakat kazandığımız bu zaferi dünya politikasında daha etkili olmayı başarabileceğimiz bir stratejiye dönüştürmeliyiz', dedi.

İkinci gün yapılan toplantılarda özellikle sol ve İslamcı hareketler arasında bağlantının nasıl güçlendirilebileceği tartışıldı. Herkes tarafından vurgulanan ortak nokta, hepimizin farklı ideolojik arka planlara sahip olduğumuz, ancak Amerikan emperyalizmine ve siyonizme karşı birlikte mücadele etmemiz gerektiği idi.

Cengiz Alğan

BENCE BAŞKA BİR DÜNYADA

...metrodan indiğimizde, kalabalık gruplar halinde koridorlarda yürürken önümüze iki de bir gereksiz engeller çıkmayacak ve biz sıkışmak zorunda kalmayacağız. Dikkat ettiniz mi metro koridorlarında koridorun yanısını kaplayan otomatlar var. Ülker, Pepsi, CocaCola gibi şirketler ürünlerini orada da gözümüzü sokma yarışında oldukları için de bol miktarda var bu makinelerden.

Aslında hiç işe yaramıyor da değil. Kapitalizm sabah işe giderken kahvaltı yapamamış, akşam işten dönerken kurt gibi aç fakat hızla evine gitmek isteyen çalışanlara atıştırmalık bir şeyler sunarak para kazanma işini düşünmüştü. Ama, özellikle de kalabalık saatlerde kitlesel halde aceleyle koridoru yürüten insanları sıkıştıran dev otomatların eziyetine aldırılmamış.

Özellikle dikkat ettim, metro treni durduğunda kapılardan bazıları tam bu makinelerin önünde açılıyor. Kalabalık içeriden dışarı çıkarken koridorun yarısı bir otomatla kaplanmış olduğu için, insanlar sıkışıyor, birbirini itmeye başlıyor. Sonra koridor genişleyince kalabalıkta bir rahatlama oluyor. Ama birkaç metre sonra bir başka markanın otomatı yolu kesiyor. Üstelik bu kez, onun da önünde bir kapı açılmış ve çıkarlar sıkışmış, bir de girmeyi bekleyenler üçüncü bir katman olduğu için işler iyice karışıyor, sinirler geliyor. Kimi zaman girenler mi çıkarlar mı, kim haklı kim haksız tartışmaları yaşıyor. Tabii bu eziyet, yürüyen merdivenlerde bir başka biçime bürünerek, devam ediyor.

Bence başka bir dünyada, her şeyden önce metro treni sayısı kat be kat fazla olacağı için, bir kere trenler böyle kalabalık olmayacak. İtiş kakış yolculuk etmek zorunda kalmayacağız. Ayrıca yolumuza zırt pırt, reklam için yapılmış, dev makineler çıkmayacağı için de koridorlarda birbirimizi dürtüklemiz zorunda kalmayacağız. Hadî günde yarım saat çalıştığımız işimizden dönerken karımız hafif acıktı ya da susadı. Ufak bir atıştırmalığa ihtiyacımız var. O zaman da bu makineler yayaları engellemeyecek biçimde, önceden duvarın içine gömülüp yerleştirileceği için sıkılmayacağız.

Üstelik tarım ilacı ya da tuvalet temizleyicisi olarak da kullanılan kolalar yerine şöyle buz gibi sıkma portakal suyu filan gibi şeyler içeceğiz. Alacağımız bisküvi paketlerinden de genetiği oynanmış gıdalardan yapılmış ürünler çıkmayacak.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfının üretim araçlarına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılmal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm işçi mücadelesinde dünyada bir mücadelelerin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılık ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığılmal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlanmalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Konferans kararları:

- 1- Irak, Filistin ve Lübnan'daki direnişleri desteklemek
- 2- Amerika'nın İran'a saldırmasına karşı çıkmak ve bu konuda dünyada etkinlikler düzenlemek.
- 3- Özellikle Amerika ve İngiltere'deki savaş karşıtı hareketlerle Orta Doğu'daki direnişler arasındaki bağı güçlendirmek
- 4- İslamcı örgütlerle sol arasındaki bağı güçlendirmek, bu konuda birlikte konferanslar düzenlemek gibi somut adımlar atmak.
- 5- Emperyalizme karşı mücadele ile neo-liberalizme karşı mücadele arasında bağ kurmak
- 6- Amerika'nın Irak, Filistin ve Lübnan'ı iç savaşla sürükleme planlarına karşı çıkmak.
- 7- Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan gibi Amerika'nın bölgede jandarmalığını yapan ülkelerdeki demokrasi mücadelesini güçlendirmek ve bu hareketlerle ilişkiyi geliştirmek.
- 8- Tüm dünyada Amerika üslerinin kapatılması için kampanyalar yapmak.
- 9- İsrail'in nükleer silahlardan arındırılmasını talep etmek

sosyalist işçi

ISSN 1300-4026

■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışlıları
Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal
Cad., Büyükparmakkapı Sok., 8/10,
Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürelim!

Küresel Eylem Grubu KEG, 28 Nisan'da "Başka bir enerji mümkün-Türkiye Kyotoyu imzala!"

mitingine hazırlık yapıyor.

28 Nisan mitingi sadece küresel ısınmanın yarattığı tehlikeler dikkat çekmek için örgütleniyor. Aynı zamanda nükleer santrallerin tehlikesine de işaret etmek için örgütleniyor.

AKP hükümeti her iki konuda da aymazlık içinde.

Kyoto Protokolü'nü onaylamayarak iklim değişikimine Bushvari müdahale etmeye devam ediyor. Fosil yakıtları, "kalkınmak için gerekli" diyerek pervasızca kullanmaya ve fosil yakıt tüketimini güçlendirecek yatırımlar planlamaya devam ediyor.

Nükleer santraller konusunda da benzer bir tutum alıyor. Sanki Çernobil faciası komşu ülkelere birisinde yaşanmamış gibi, sanki sayısız nükleer santralde çok sayı-

da "kaza" yaşanmamış gibi, enerji krizinin çözümü olarak nükleer enerji öne çıkartılıyor.

Hükümet her iki konuda da büyük şirketlerin, fosil yakıt lobilerinin, nükleer santral pazarlamacılarının kuklası gibi davranıyor.

Dünyanın ateşi yükselirken, küresel ısınma tüm canlı türlerini neredeyse geri döndüğü olmayan bir biçimde tehdit ederken, KEG, insanları sokağa, eyleme çağırıyor.

"Başka bir enerji mümkün" diyen, "İklim değişikiyor, biz durdurabiliriz" diyen, "Türkiye Kyotoyu imzala" diyen, "Çernobil'i unutma, unuturma" diyen, "British Petrol, Exxon Mobil teröristtir" diyenler sokakta buluşacak.

KEG savaşlara, militarizme, çok uluslu şirketlerin dünyayı götürdüğü yıkıma karşı.

Kapitalizmin vahşetine karşı dünyayı değiştirmek-

Sağlıkta yıkım yasasına hayır!

AKP hükümeti küresel sermaye ile tam bir işbirliği içinde sağlıkta yıkım için çabalyor.

Sağlık ocakları kapatılıyor, sağlık sigortası özelleştiriliyor. Okullarda medikolar kapatılıyor.

Bu adımların bazıları pilot uygulamalar olarak hayata geçti bile. Bazıları için ise genel seçimlerin bitmesi bekleniyor.

KEG, sağlıkta yıkım yasasına karşı Türk Tabipler Birliği ve Sağlık Emekçileri Sendikası'nın eylem

kararlarını ve kampanyasını destekliyor.

12 Mayıs'ta KEG aktivistleri AKP'nin sağlığa zararlı olduğunu ve medikoların kapatılmayacağını haykırarakları bir miting örgütlediler.

Çanakkale'deki havacılarımız

18 Mart'ın (Çanakkale Şehitleri Haftası) üzerinden bir aya yakın zaman geçti ama bu vesileyle çeşitli kurumların bastırıldığı posterler falan hala çeşitli yerlerde görülebiliyor.

Çanakkale üzerine anlatılan, "başarımlara rağmen, Almanlar yenildiği için biz de yenilmiş sayıldık" tezi hala anlatılıyor mu bilmem ama Osmanlı'nın Alman müttefikimizden önce teslim olduğunu biliyorum. Bir de, "Çanakkale geçilmez!" sloganları ile kutlanan bu savaştan üç yıl sonra Çanakkale'nin geçilip İstanbul'un işgal edildiğini.

Her türünden milliyetçiler için önemli olan gerçekler değil çünkü. Onlar için önemli olan, efsanelerle dolu kahramanlık öyküleri yaratmak. 50.000 askerinin öldüğü Çanakkale'deki savaşta 250.000 askerinin öldüğünü de anlatırlar, sanki daha çok askerinin ölmüş olması daha güzelmiş gibi.

18 Mart için geçen yıl çok sık kullanılan ama hala kullanılmaya devam eden bir poster de, "Çanakkale'deki havacılarımız" diye başılan iki üstü başı yırtık pırtık gencin bir teyyare önünde verdikleri poz. Bu posterin Çanakkale savaşından sonra çekildiği ve büyük olasılıkla asker bile olmayan ve hatta mezar soygunu yapmış olma olasılığı olan iki köylü olduğu ise sonra ortaya çıktı! Kemalist ve milliyetçi sitelerde hala bu resimle övünüyor olduğunu görmek ise oldukça hoş.

Bu köşede sanırım milliyetçilerin rezil oluşlarını bir 50 kişilik "Hepimiz Türküz" yürüyüşünde bir de Yunanistan-Türkiye maçında 12 milyonluk bahisin 10 milyonun Yunanistan veya beraberliğe oynanması ile yazmıştım. Sanırım bu yazı son olacak, zira rezillikten başka bir şey yaptıkları yok!

G8'i durduralım!

Haziran ayında Almanya'da yapılacak olan G8 zirvesinde dünyanın en zengin 8 ülkesi, dünya meselelerini" ele alacak.

Dünya nüfusunun yüzde 45'inin mutlak yoksulluk sınırının altında olmasından, milyonlarca insanı yok eden savaşlardan, küresel ısınmadan, Afrika'daki açlıktan, nükleer silah üretimi ve kullanımından, nükleer santral yapımından, ilaçları dünyanın yoksullarına kullanmadıkları için yaşanan ama önlenilecek ölümlerden, işgallerden, bir tarafta müthiş bir zenginlik birikirken diğer tarafta korkunç bir açlığın birikmesinden sorumlu olan ülkeler bir zirve yapacaklar.

Yoksulluğu tarihe gömmek

Almanya'da tüm küreselleşme karşıtları bir araya gelerek, G8 zirvesini protesto edecek.

Küresel Eylem Grubu da aynı tarihlerde G8 zirvesini protesto eden hareketi İstanbul, Bursa, Ankara ve İzmir gibi çok sayıda şehirde örgütleyecek.

Yoksulluğu tarihe gömmek için G8'leri tarihe gömmek gerekir.

Doğrudan demokrasi

Siz de KEG toplantılarına katılabilirsiniz. Aklımıza gelen her hangi bir konuda kampanya önerisini dile getirebilirsiniz. Kampanyaların çeşitlenmesine yardımcı olabilirsiniz.

Toplantılarda bütün kararlar anlaşmayla alınıyor.

Kısa bir kampanya hazırlık aşamasından sonra sokakta açılan stantlarla, bildiri dağıtımıyla, ilgili kurumların desteği istenerek, tüm bireylere çağrılar çıkartılarak çalışmalar başlıyor.

Dünyayı değiştirmek için siz de KEG'e katılın!